

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. O.**, narozený „X“,
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. KRPU-18558-29/ČJ-2018-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění prostřednictvím ustanoveného zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24. 1. 2017, č. j. KRPU-18558-29/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, které nastalo dne 23. 1. 2018.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že žalovaný vycházel výlučně ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně, přičemž na území Německa, z něž byl do České republiky vrácen, byl zadržen po využití padělaného cestovního dokladu, aniž by hodnotil skutečnost, že žalobce se na území České republiky nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu v řádu dní a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí.
3. Žalobce zdůraznil, že právní předpisy upravující problematiku zajištění cizinců musí být vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).
4. Žalovaný dospěl k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření kvůli údajné obavě z následného hrozícího vycestování žalobce do jiného členského státu EU. Tato úvaha však dle názoru žalobce opomíjí skutečnost, že žalobce byl na cestě zpět do Belgie, kde již delší dobu pobýval a jeho „odhalení“ další takový pobyt znemožnilo. Pokračování žalobcova pobytu v Belgii bylo jeho odhalením znemožněno. Žalobce věděl, že jeho dosavadní nelegální život v schengenském prostoru skončil, a žalobce tedy postrádal motivaci nespolupracovat se správními orgány či dokonce mařit výkon eventuálně uloženého vyhoštění. Jelikož je zřejmé, že žalobce fakticky postrádal motiv vycestovat do Belgie, neboť si musel být vědom, že jeho nelegální pobyt v schengenském prostoru již nebude tolerován, je zřejmé, že pro vyhodnocení jeho pobytové minulosti mělo spočívat pouze v nelegálním pobytu na území České republiky bez potřebných dokumentů v řádu dnů.
5. Žalobce trval na tom, že je třeba přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil. Při tom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, ze kterého vyplývá, že prostý nelegální pobyt na území České republiky nelze považovat za natolik závažnou okolnost, aby nebylo možné využít zvláštní opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce trval na tom, že pouhý nelegální pobyt na území České republiky nelze považovat za dostatečný důvod pro klíčový závěr žalovaného o tom, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření.
6. Dále namítal, že sice nedisponoval prostředky v řádu statisíců ke složení záruky, ale prostřednictvím půjčky od rodičů by mohl získat prostředky k zajištění ubytování na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území České republiky, což by mu mohlo umožnit pobyt na svobodě až do jeho dobrovolného návratu do Gruzie. Minimálně uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak v žádném případě dle jeho názoru nebylo vyloučeno.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.
8. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se prokazoval padělaným cestovním pasem Bulharska znějícím na identitu I. D. P. Dále popsal pobytovou historii žalobce. Z té jednoznačně vyplývá, že žalobce pobýval na území EU po ztrátě svého pravého pasu v řádu měsíců a prokazoval se padělaným pasem občana EU. Z těchto skutečností dle žalovaného vyplývá, že není pravdou, že se žalobce nedopustil jiného protiprávního jednání než překročení bezvízového pobytu v řádech dnů. Žalovaný zdůraznil, že žalobcova důvěryhodnost je zásadním způsobem oslabena a z jeho dosavadního jednání nelze v žádném případě předpokládat jeho další kroky a především ochotu vycestovat zpět do Gruzie. Žalovaný zdůraznil, že otázkou zvláštních opatření za účelem vycestování se podrobně zabýval na stranách 6-8 žalobou napadeného rozhodnutí a náležitě odůvodnil nemožnost jejich uložení a využití. Vzhledem k minulosti a jednání žalobce není u žalobce předpoklad plné spolupráce se žalovaným. Právě plná spolupráce je jedním ze stěžejních předpokladů pro uložení zvláštních opatření.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl převzat od orgánů policie Spolkové republiky Německo v rámci readmisní dohody. Žalobce byl kontrolován na území Německa poté, co překročil hranice České republiky do Spolkové republiky Německo. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v osobním automobilu společně s dalšími cizinci, státními příslušníky Arménie. Žalobce se prokázal padělaným bulharským cestovním dokladem. Žalobce uvedl, že v květnu 2017 přicestoval z Gruzie na svůj pas do Polska, a to vlakem přes Bělorusko. V Polsku pobýval si dva nebo tři týdny a následně cestoval přes Německo do Belgie, kde od té doby žije se svojí přítelkyní. Někdy v listopadu nebo v prosinci 2017 mu byl v Belgii odcizen jeho cestovní pas. Ztrátu pasu nikde nehlásil. Žalobce uvedl, že do České republiky přijel dva dny před zadržením vlakem z Bruselu. Do Prahy jel, aby se podíval na vozidlo, které chtěl zakoupit. Vozidlo se mu nelíbilo a z koupě sešlo. V Praze se seznámil s Armény, se kterými cestoval zpátky do Belgie. Padělaný pas si pořídil od nějakého Albánce v Belgii v listopadu nebo prosinci 2017. Opatřil si jej mimo jiné proto, aby mohl v Belgii pracovat. O tom, že pas je falešný věděl. V zemi původu dle tvrzení žalobce žijí jeho rodiče. Výslovně uvedl, že mu v Gruzii nic nehrozí a může se tam vrátit. Pouze poukázal na skutečnost, že po návratu do země původu nebude moci vídat svou přítelkyni, která žije v Belgii, ovšem připustil, že ta za ním může přicestovat do Gruzie. Uvedl, že u sebe má 350 Euro a že mu rodiče z Gruzie mohou zaslat další peníze v řádu stovek Euro.

12. Přípisem ze dne 23. 1. 2018, č.j. KRPU-18558-9/ČJ-2018-040022-SV, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění.

13. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dle odst. 4 citovaného ustanovení policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Soud konstatuje, že žalovaný se otázkou možnosti uplatnění zvláštních opatření v žalobou napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle věnoval na straně 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal dle soudu zcela přezkoumatelně s otázkou možnosti uložení těchto zvláštních opatření ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce.
16. Žalobce namítal, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. K této námitce soud uvádí, že v dané věci je zásadní pro posouzení možnosti uplatnění zvláštních opatření v případě žalobce ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kde je mimo jiné uvedeno, že zvláštní opatření za účelem vycestování se neuloží, jde-li o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl zadržen na území Německa při cestě z České republiky do Belgie, kde již předtím delší dobu vědomě nelegálně pobýval. Z výpovědi žalobce rovněž vyplynulo, že si byl vědom toho, že na území schengenského prostoru pobývá nelegálně a za účelem krytí svého pobytu si opatřil falešný bulharský pas. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce měl v úmyslu cestovat do Belgie, kde měl svou přítelkyni a již delší dobu tam nelegálně pobýval. Dle soudu ani samotné odhalení žalobce by mu nemohlo zabránit v pokusu pokračovat v cestě do Belgie a snaze vyhybat se spolupráci se správními orgány při přípravě jeho vyhoštění tím, že by se skrýval. Ato zvláště za situace, kdy nebyl ani schopen uvést adresu pobytu v Belgii s tím, že místo pobytu stále měnil. S ohledem na výše uvedené zcela správně žalovaný dospěl k závěru, že je na místě aplikovat ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování.
17. Soud musí zdůraznit, že při vyhodnocení otázky, zda je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu vycházel žalovaný nejen z údajů uvedených samotným žalobcem do úředního záznamu o podání vysvětlení, ale především z objektivních okolností, za kterých byl žalobce zadržen, tedy těsně po vstupu na území Spolkové republiky Německo z území České republiky s falešným dokladem totožnosti, aniž by ve skutečnosti byl oprávněn pobývat v schengenském prostoru. Akcentovat je nutno zejména skutečnost, že žalobce před správními orgány ve Spolkové republice Německo vystupoval pod falešnou identitou a již delší dobu pobýval vědomě nelegálně v Belgii, kde má svou přítelkyni. Právě tyto objektivní skutečnosti ve spojení s tvrzením žalobce dle soudu zcela oprávněně vedly žalovaného k závěru, že je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu.
18. S ohledem na výše uvedené a dikci ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců pak již dle soudu nezbyval žádný prostor pro možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce.
19. Pro úplnost soud podotýká, že poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2017, č.j. 5 Azs 294/2016-18, ze strany žalobce je zcela nepřihodný, neboť předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu vychází z odlišného skutkového stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Žalovaný se pro úplnost v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval mimo jiné i otázkou možnosti složení finanční záruky žalobcem případně uložení mu povinnosti dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce pak v žalobě namítal, že není vyloučeno, že by se mu podařilo částku v řádu stovek Euro získat. V tomto směru soud podotýká, že žalovaný byl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dotazován, zda má finanční prostředky potřebné pro návrat do země původu, a jak vyplývá z obsahu úředního záznamu o podání vysvětlení, výslovně sdělil, že takové finanční prostředky nemá a na území České republiky ani zemí Evropské unie příbuzné nemá. Pouze uvedl, že by mu rodiče byli schopni částku v řádu stovek Euro půjčit. Dle soudu i ve vztahu k této skutečnosti dospěl žalovaný ke správnému závěru, že žalovaný nebyl ke dni rozhodnutí o zajištění způsobilý složit potřebnou finanční záruku či si zajistit na území České republiky ubytování, které by mu umožňovalo spolupracovat se správními orgány a dostavovat se k jednání. S ohledem na již výše uvedené skutečnosti postup dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je dle soudu vyloučen již s ohledem na nevěrohodnost žalobce, který se prokazoval vědomě falešným pasem a delší dobu vědomě nelegálně pobýval na území schengenského prostoru a také nedostatkem jeho zázemí a finančních prostředků k zajištění pobytu v České republice.
21. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. února 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)